ลิงกลัวกะปิ กับ คนกลัวตาย ก็คล้ายๆกัน

นำเสนอเมื่อ : 28 พ.ค. 2552

บทความ เนื้อเรื่อง หรือ คำอธิบาย โดยละเอียด

จะให้อะไรแก่ลิงก็ให้เถิด ขออย่างเดียวอย่าให้กะปีก็แล้วกัน

ลิงนั้นเกลียดกะปียิ่งนัก ถ้ากะปีติดมือมันเมื่อไหร่

เป็นได้เรื่องเมื่อนั้น โลกจะแตก แผ่นดินจะไหวมันไม่สนใจแล้ว

สนใจอย่างเดียวว่าจะทำอย่างไรกลิ่นกะปีจะหลุดไปจากมือ

มันจะเอามือถู ๆ แล้วก็ดมดูว่ากลิ่นยังติดมืออยู่หรือไม่

ถ้ายังติดอยู่ มันจะถู ๆ ๆ อีก และถูแรงขึ้น ๆ จนเนื้อถลอก

ถ้าดมมือแล้วยังไม่พอใจ ก็ถูต่อไปแม้เลือดไหลซิบ ๆ

ก็ยังไม่หยุดจนกว่ากลิ่นกะปีจะหายไป

กว่าลิงจะเลิกถูและเลิกดม มือก็แดงไปด้วยเลือดแล้ว

มันไม่เฉลียวใจเลยว่า แท้ที่จริงสิ่งที่ทำร้ายมันไม่ใช่กะปี

หากได้แก่การกระทำของมันเอง กะปีทำความรำคาญแก่มันก็จริง

แต่ที่มันเลือดตกยางออกก็เพราะทำร้ายตัวเอง

แล้วอะไรที่ทำให้มันรุนแรงกับตัวเองอย่างนั้น กะปีหรือ?

ไม่ใช่หรอก ความเกลียดกะปีอย่างเข้ากระดูกดำต่างหาก

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ สำหรับลิงแล้ว สิ่งที่น่ากลัวไม่ใช่กะปี

แต่ได้แก่ความเกลียดกะปีต่างหาก จะว่าไป ปัญหาของเจ้าจ๋อนั้น

ก็เป็นปัญหาของคนเราเหมือนกัน สิ่งที่เราโกรธหรือเกลียดนั้น

ไม่ร้ายเท่ากับความโกรธเกลียดที่ฝังแน่นในใจเรา ถึงเขาจะดูถูกเรา กลั่นแกล้งเรา

แต่การหมกมุ่นครุ่นคิดอยู่กับคนคนนั้น และการกระทำของ เขาวันแล้ววันเล่าต่างหาก

ที่มีสิทธิ์ทำให้เราเป็นโรคหัวใจ หรือเส้นโลหิตในสมองแตกได้.....

ในทำนองเดียวกัน ความตายก็น่ากลัวน้อยกว่าความกลัวตาย

คนเป็นอันมากทุกข์เพราะความกลัวตาย ยิ่งกว่าเพราะความตายจริง ๆ เสียอีก

ทันทีที่ความกลัวตายจางคลายไปความตายกลับจะเป็นมิตรที่นำความสงบและปัญญามาสู่จิตใจ.....

เราทุกข์เพราะความกลัวและเรากลัวทุกครั้งที่คิดถึงพวกนั้นพูดง่าย ๆ ก็คือ

จริง ๆ แล้วเรากลัวความคิดของเราเองต่างหากเราทุกข์เพราะสิ่งที่อยู่ในใจเรายิ่งกว่าอะไรอื่น

จะเรียกว่าทุกข์เพราะตัวเราเองก็ได้ สิ่งอื่น คนอื่นเป็นเพียงองค์ประกอบเท่านั้น เพราะฉะนั้น เวลาเดือดเนื้อร้อนใจอย่าไปโทษหรือเลนงานคนอื่นจนลืมจัดการกับใจของตนเอง